

можемъ да свършимъ. Ето на, и свидетели имаме доста. Цѣло село, дето се вика.

Селянитѣ отъ околнитѣ маси се обърнаха къмъ тѣхъ и зяпнаха отъ очудване.

Дѣдо Калчо поглади брадата си и рече:

— Бива си я. Такава брада рѣдко се намира. Да ти искамъ за нея петстотинъ гроша? А, не е ли малко?

Всички се засмѣха. Къосето не се засмѣ, а тържественно заяви:

— Добре, петстотинъ гроша не сж малко пари. Давамъ ги, защото искамъ да си имамъ брада. Ето ти паритѣ. Но, ако се откажешъ отъ пазарлъка, помни си добре, двойно ще ги върнешъ.

И той развърза кесията си и наброи на дѣда Калча петстотинъ гроша.

— Отъ тая вечеръ нататъкъ, брадата е моя, — рече Къосака. — Каквото искамъ, такова ще си я правя. Сега нека тя стои у тебе, а когато му дойде времето, ще си я прибера. Само пази я добре а а а, пари съмъ бройлъ за нея

— Ще я пазя, — отвърна дѣдо Калчо и съ треперящи ржце се залови да брои паритѣ.

Още сжщата вечеръ цѣлото село знаеше, че Петрето Къосака си има брада. Дѣдо Калчо му я продалъ. Смѣ се цѣлото село.

III

На другата вечеръ, още щомъ влѣзе Калчо въ кръчмата, Къосака го извика при себе си:

— Хей, дѣдо Калчо, ела насамъ да си видя брадата! Седни тукъ до мене, да ѝ се порадвамъ, да си я погладя. Малко ли пари съмъ ти далъ за нея, цѣли петстотинъ гроша!

— О, брадичката ми, хубавичката ми брадичка, скжпичката ми, — говорѣше Къосака и галѣше брадата на скжперника. — Хе, хора, селяни, такава скжпа брада, каквато имамъ азъ, нѣма и турскиятъ султанъ!

Селянитѣ се заливаха отъ смѣхъ и подхвърляха остри закачки на измамения скжперникъ.

— Господи! — молѣше се въ ума си дѣдо Калчо,